

Garrabiqi

Na ishte njëherë një mullis, i cili ishte i varfër, por kishte një vajzë të bukur. Atij i rastisi që të fliste me mbretin dhe, për t'i ngjallur respekt i tha atij: "Unë e kam një vajzë, e cila kashtën e thurur e shndërron në ar." Mbreti i tha mullisit: Ky është një art, që më pëlqen. Nëse vajza jote është aq e shkathtë sa thua ti, sille nesër në kështjellë dhe do ta vë në provë." Kur vajza u soll tek ai, u mbyll në një dhomë plot kashtë, iu dha rrota dhe çikriku dhe i thanë: "Tash filloja punës dhe nëse këtë kashtë deri nesër nuk e tjerr në ar, do të vdesësh". Ai e mbylli vetë derën e dhomës dhe e la vajzën vetëm.

Aty rrinte e gjora vajzë dhe nuk dinte kah t'ia mbante: ajo s'kuptonte fare se si mund të tirrej kashta në ar dhe frika e saj rritej gjithnjë e më shumë derisa filloi të qajë. Me atë rast u hap dera dhe brenda hyri një xhuxh dhe i tha: "Mirëmbrema, zonjusha mullise! Pse po qani po qani kaq shumë?" – "Ah, - u përgjigj vajza - "unë duhet ta tjerr kashtën në ar dhe nuk di se si bëhet kjo". – " Çka do të japësh, nëse ta tjerr?"- "qaforën time", - u përgjigj vajza. Xhuxhi e mori qaforën e vendosi para rrotëzës dhevërr, vërr, vërr e tërhoqi atë tri herë dhe të gjitha fytëzat u mbushën plot. Pastaj vendosi një tjetër dhevërr, vërr, vërr, e tërhoqi tri herë, dhe edhe e dyta u mbush plot. Kështu vazhdoi deri në mëngjes dhe të gjitha fytëzat u mbushën plot. Me të lindur të diellit erdhi mbreti dhe kur e pa dhomën të mbushur plot me ar, u çudit dhe u gëzua, por ai ishte i pangopur për ar. Ai e dërgoi vajzën e mullisit në një dhomë tjetër plot kashtë dhe e urdhëroi atë që deri në mëngjes atë ta tjerr në ar, nëse e do jetën. Vajza nuk dinte se ç'të bënte dhe qante dhe dera u hap përsëri. Xhuxhi u shfaq sërish dhe tha: "Çka do të më japësh, nëse e tjerr kashtën në ar?"- "Unazën time të gishtit", - u përgjigj vajza. Xhuxhi filloi sërish të tjerrë dhe deri në mëngjes tërë kashtën në ar shkëlqyes. Mbreti u gëzua pa masë kur pa, por nuk ishte ngopur ende me ar dhe e mbylli vajzën e mullisit në një dhomë edhe më të madhe me kashtë dhe i tha: "Këtë duhet ta tjerrësh deri nesër në mëngjes. Nëse ia arrin, do të bëhesh gruaja ime"- Edhe nëse është vajza e mullisit, grua më të pasur nuk gjej në të rë botën. Kur vajza mbeti vetëm, erdhi xhuxhi për të tretën herë dhe tha: "Çka do të më japësh, nëse e tjerr edhe njëherë kashtën?" – "Unë nuk kam më asgjë, që mund të të jap", - u përgjigj vajza. "Më premtu fëmijën tënd të parë, nëse bëhesh mbretëreshë." Kush e dis se si do të bëhet dhe nuk dinte se si t'ia bëjë në këtë gjendje të rëndë; do me thënë ajo i premtoi xhuxhit atë që ai kërkonte dhe xhuxhi e torri edhe njëherë kashtën në ar. Dhe kur mbreti erdhi të nesërmen në mëngjes dhe e gjeti çdo gjë ashtu siç dëshironte, bëri dasmën me të dhe vajza e mullisit u bë mbretëreshë.

Pas një viti solli fëmijën e parë në jetë dhe nuk mendonte më fare për xhuxhin: ai u shfaq befas në dhomë dhe tha: Tash më jep atë që ke premtuar." Mbretëresha u tmerrua dhe i ofroi xhuxhit gjithë pasuritë e mbretërisë, vetëm që t'ia linte fëmijën. Por, xhuxhi u përgjigj: "Jo, diç e gjallë më është shumë më e vlefshme se krejt thesari i botës.". Mbretëresha filloi të qajë aq sa xhuxhit iu dhimbs. "Tri ditë do të të jap kohë. Nëse e mëson emrin tim, do ta lë fëmijën". Mbretëresha mendoi tërë natën për të gjithë emrat, të cilët i kishte dësgjuar ndonjëherë dhe dërgoi edhe një lajmëtar nëpër vend, i cili do të duhej ta njoftonte me të gjithë emrat që ishin. Kur erdhi xhuxhi në ditën tjetër, ajo ia fillopi me Kaspar, Melhoir, Balcer dhe i tha të gjithë emrat që dinte, sipas radhës, por për të gjithë emrat xhuxhi përgjigjej: "Kështu nuk quhem". Ditën e dytë pyeti tek fqinjët dhe i tha xhuxhit disa emra të pazakontë dhe të rrallë: Ripenbist ose Hamelswade ose Schnürbein. Por ai përgjigjej vazhdimisht: "Kështu nuk quhem.". Ditën e tretë lajmëtari u kthye dhe tha se emra të rinj nuk kishte mundur të gjejë, por kur kishte mbërritur në një mal të lartë, ku rrin pranë lepuri me dhelprën, aty pashë një shtëpi të vogël dhe para shtëpisë ndizej një zjarrë dhe përreth zjarrit kërcente një njeri qesharak, kërcente në një këmbë dhe thërriste:

"Sot gatuj, nesër ziej
pasnesër mbretëreshës ia marrë fëmijën;
Oh sa mirë është
Që askush se din se quhem Garriq!"

Mnd ta merni me mend se sa e gëzuar ishte mbretëresha kur dëgjoji emrin dhe kur menjëherë pastaj hyri xhuxhi dhe pyeti: tash zonja mbretëreshë, si quhem unë? , - pyeti ai së pari. - " A quhesh Kunc?". - "Jo", - "A quhesh Hajnc?" - "Jo."

" A quhesh Garriq?"

"Ta ka thënë djalli, ta ka thënë djalli, - çirrej xhuxhi dhe godiste me këmbën e majtë tokën me sa forcë që kishte aq sa u fut me tërë trupin në tokë dhe nga mllafi e kapi këmbën e tij të majtë me dorë dhe e ndau veten në dy pjesë.